

Conclusie

Het dak van Flora Holland herbergt de grootste concentratie Visdieven, Kokmeeuwen en Stormmeeuwen in de Duin- en Bollenstreek. De Visdief is een rode lijst soort en het voorkomen hier is dus zeker bijzonder te noemen. Bovendien is de Flora een bron van de foeragerende sterntjes die we zomers vanaf het strand kunnen zien. Opvallend is ook de aanwezigheid van drie soorten steltlopers. Zilvermeeuwen en Kleine Mantelmeeuw broeden in vrij lage aantallen op het dak, zeker in relatie tot de totale beschikbare oppervlakte. Voor deze verzameling soorten heeft deze broedlocatie een paar bijzondere voordelen: geen grondpredatoren, een redelijke afstand tot de kust en ook graslandpolders vlakbij (Polder Elsgeest en Polder Hoogeweg). Maar het belangrijkste is waarschijnlijk de rust. De vogels zijn hier nauwelijks iemand tot last, wat in de dorpen soms wel anders wordt ervaren.

De kolonie op Flora Holland bevindt zich in de unieke situatie dat ze zich vrij ongestoord kan ontwikkelen. De uitgestrekte grindstroken lijken volop ruimte te bieden voor groei van de kolonies. Interessant is om na te gaan hoe het de verschillende soorten zal vergaan. Sluiten de aantallen aan bij de landelijke trend: toename van Kleine Mantelmeeuw en achteruitgang van Zilvermeeuw? Zitten de grote meeuwen de Visdieven, Kokmeeuwen en Stormmeeuwen in de weg? Met deze vragen willen we graag de komende jaren aan de slag en hier de aantallen dakbroeders in de gaten houden. Het dak van Flora Holland is een bijzondere vogelplek. En gelukkig blijkt dat de combinatie Rijnsburg, bloemen en vogels toch zeer wel mogelijk is.

Bronnen

Voor het overzicht van het voorkomen van de soorten in de Duin- en Bollenstreek is onder meer gebruik gemaakt van de gegevens van de volgende waarnemers: Joost Bouwmeester ⁽¹⁾, Ineke van Dijk & Annelies Marijn ⁽²⁾, Jelle van Dijk ⁽³⁾, Johan Goudzwaard ⁽⁴⁾.

Bouwmeester, J. & J. van Dijk (1991) Broedende Visdieven *Sterna Hirundo* op het dak van de bloemenveiling Aalsmeer. *Limosa* 64(1)-1991

Cottaar, F. (2003) Aantal broedpaar van meeuwen en sterns in de IJmond in 2001 en 2002 *Fitis* 39-1 2003

Dijk, J. van (1990) Broedende Kokmeeuwen in de Hogeveense Polder. *Strandloper* 22(3)-september 1990.

Hustings, F. & J-W. Vergeer (2002) *Atlas van de Nederlandse Broedvogels*. SOVON.

Ommering, G. & T. Verstrael (1987) *Vogels van Berkheide*. Werkgroep Berkheide/Stichting Publikatiefonds Duinen.

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

In Patagonië. Onder deze titel schreef jaren geleden Bruce Chatwin een boek waar omheen een cultus is

ontstaan. Patagonië is sindsdien voor velen een soort bedevaartsoord geworden.

Tallozen drukten de voetsporen van Chatwin in de hoop iets van de magische sfeer rondom het zuidelijk deel van Zuid-Amerika te proeven.

De magie van het uitgestrekte land is ons wat ontgaan, maar onder de indruk van de eindeloosheid en de verlatenheid zijn we wel gekomen. Dagenlang rijden door de pampa's, met zo nu en dan een enkele Nandoe (Zuid-

Amerikaanse struisvogel), is een bijzondere ervaring. Daarbij is het een grote overgang van Buenos Aires, een stad met dertien miljoen inwoners, naar 3000 kilometer vrijwel niets.

Die overvolle en drukke stad had overigens voor de vogelaar veel te bieden. Op loopafstand van het centrum ligt een deltagebed van de Rio de la Plata met een keur aan vogels.

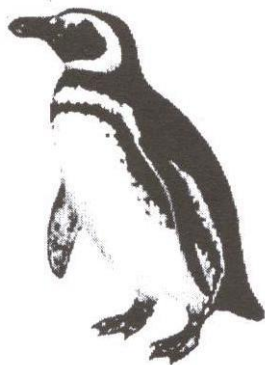
Van Zwarthalszwanen tot Stekelstaarteenden en van de

Goudbuiksmaragdkolibri tot de rode tiran. Je loopt daar niet alleen.

Het lijkt wel of de halve stad er op een zo'n mooie

voorjaarsdag naar toe is getrokken. De vogels trekken zich daar echter niets van aan en laten zich vanaf de dijken goed bekijken.

Op het schiereiland Valdes begint het echte werk. Daar slaan de Zuidkapers met hun enorme staart voor je neus op het water en brullen de zeeolifanten je van het rotsige strand tegemoet.

De Magelhaenpinguïns schuifelen hier in hun kolonies over je voeten terwijl de eerste wenkbrauwbatrossen langs de kust scheren.

Een enkele poolkip geeft aan dat je hier redelijk dicht bij de zuidpool bent aangeland.

Patagonië is groots maar het ultieme reisdoel was toch Vuurland. Als je het verslag van Darwin over zijn tocht met de Beagle hebt gelezen dan kan het niet missen: daar moet je een keer in je leven naar toe. Op dat meest zuidelijke puntje van de wereld wil je eens staan. De aankomst in Ushuaia is dan een afknapper. Een stadje met de ene souvenirwinkel na de andere. Het cruiseschip Amsterdam braakte die middag honderden toeristen uit.

Een tocht op het Beaglekanaal maakte echter veel goed. Ver weg van de winkelende meute, te midden van de zuidelijke reuzenstormvogels en de Kaapse duiven, kom je meer in de sfeer van de belevenissen van Darwin. Dan zou er zo weer, in de wind en in de kou, een naakte inlander op een rots kunnen staan. Die net als anderhalve eeuw geleden zich afvraagt: wat doen die lui toch hier?

Excursie Oostvaardersplassen

Koene Vegter

In de vroege ochtend van zaterdag 13 november 2004 vertrok een twintigtal natuurliefhebbers, niet gehinderd door voorspellingen over gure weersomstandigheden, van het Jan Verwey Natuurcentrum richting Oostvaardersplassen. Dat zij daarin gelijk hadden bewees het verloop van deze dag met een afnemende wind, slechts een enkel spatje regen, veel zon en mooie wolkenluchten.

Bovendien en zeker niet minder belangrijk bleek de als altijd gedetailleerde routebeschrijving niet alleen in zijn plaatsaanduidingen maar ook in de voorspelde vogelsoorten buitengewoon betrouwbaar te zijn opgesteld.

In het begin leek dit er nog niet direct uit te komen met tamelijk lege plasjes naast het berijdbare gedeelte van de Oostvaardersdijk. Ook toen al vielen er echter opvallende zaken te noteren. Zo kon de opsteller van de route, hiertoe aangescherpt waarschijnlijk door het voorrijden, als een van de

weinigen vanuit de auto enkele Pestvogels waarnemen.

Naast de dijk was in het gras voor iedereen een aan zijn prooi plukkende Slechtvalk goed waarneembaar. Sommigen meenden aansluitend een Smelleken en een Sperwer te zien voorbijvliegen, maar hierover bestond minder eenduidigheid.

Bij het gemaal De Block van Kuffeler was een eigenaardige speling der natuur te zien: een albino Meerkoet. Een enkele meer beginnende waarnemer meende in de gauwigheid hierin een Nonnetje te zien, maar deze vogelsoort zou ons deze keer als enige der aangekondigden verborgen blijven.

Na een tourtje Almere en een korte wandeling over 'vogelboulevard' het Jan van den Boschpad ontvouwde zich een prachtig panorama over de westzijde van de Oostvaardersplassen. Dit gebied, dat oorspronkelijk nog een industrie bestemming had, heeft zich in ruim 30 jaar ontwikkeld tot het grootste aaneengesloten moerasgebied in Nederland met een zeer waardevolle flora en fauna.